

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2101/2016
18.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Стефановић, адвокат из ..., против тужене Општине Сврљиг, коју заступа Општински правобранилац Општине Сврљиг, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3069/15 од 18.12.2015. године и ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1667/16 од 22.08.2016. године, у седници одржаној 18.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3069/15 од 18.12.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1667/16 од 22.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 950/14 од 01.04.2015. године, која је исправљена решењем истог суда П1 950/14 од 05.11.2015. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се утврди да потврда тужене Општине Сврљиг, Комисије за административно-мандатна и имунитетска питања бр. ...-.../...-... од 17.06.2010. године није истинита; ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев те је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име плате за месец април, мај, јун, јул, август и септембар 2010. године по 114.245,02 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ која је ближе одређена у изреци пресуде; ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на износе из става другог изреке пресуде плати законску затезну камату почев од 05. у месецу за претходни месец за сваки појединачни износ до назначених доспећа камата из става другог изреке; ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 406.880,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3069/15 од 18.12.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 950/14 од 01.04.2015. године у ставу другом изреке, исправљена решењем истог суда од 05.11.2015. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име плате за месец април, мај, јун, јул, август и септембар 2010. године плати по 114.245,02 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ која је ближе одређена у изреци пресуде, као и да на ове износе уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено, допринос за случај незапослених по стопама које важе на дан уплате, као и да тужена достави надлежном Фонду ПИО потребну документацију о уплати тих доприноса за наведени период и потребне обрасце ради уписа тог стажа осигурања у матичну евиденцију Фонда на име тужиоца као и да тужени тај стаж осигурања упише у радну књижицу тужиоца, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 950/14 од 01.04.2015. године исправљена решењем истог суда од 05.11.2015. године у ставу трећем изреке; ставом трећим изреке, укинута је иста пресуда у ставу првом и четвртом изреке и у тим деловима предмет је враћен истом суду на поновно суђење.

Против става првог пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3069/15 од 18.12.2015. године тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 04.12.2009. године изабран за ... СО Сврљиг и решењем Комисије за административно-мандатна и имунитетска питања од 10.12.2009. године утврђен је коефицијент за примену и обрачун зараде од 7,74. Тужилац се пре избора на функцију налазио у радном односу код ... Решењем овог предузећа бр.../...-... од 10.12.2009. године тужиоцу је због избора на наведену функцију почев од 04.12.2009. године, признато право на мировање радног односа, а у решењу је наведено да тужилац има право да се у року од 15 дана по престанку функције врати на рад у ово предузеће. На седници СО Сврљиг од 18.03.2010. године тужилац је разрешен дужности ... СО Сврљиг и решење о разрешењу са функције достављено је тужиоцу. Републички фонд је 18.06.2010. године донео решење којим је утврђено да је тужиоцу престало својство осигураника 03.04.2010. године, те је тужени тужиоца одјавио код надлежног фонда 05.08.2010. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак другостепеног суда да је тужбени захтев неоснован.

Одредбом члана 69. Закона о радним односима у државним органима („Сл. гласник РС“, број 48/91...79/2005) на чију примену упућује члан 189. Закона о државним службеницима, прописано је да изабрано лице по престанку функције има право на плату у трајању од 6 месеци у висини коју је имао у време престанка функције (став 1), право на плату из става 1. овог члана може се изузетно продужити до 6 месеци уколико у том времену изабрано лице стиче право на пензију (став 2), право из става 1. и 2. овог члана престаје заснивањем радног односа или стицањем права на пензију према прописима о пензијском и инвалидском осигурању (став 3).

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је у време када је изабран на функцију ... био у радном односу код другог послодавца, где му је утврђено мировање радног односа са правом да се јави на рад у року од 15 дана по престанку функције. У ситуацији када је изабрано лице у радном односу код другог послодавца и када му права из радног односа мирују, не могу да се остварују и права на плату из члана 69. Закона о радним односима у државним органима. Правилан је закључак другостепеног суда да одредба члана 69. Закона о радним односима у државним органима прописује право заштитног карактера које носиоцу функције обезбеђују врсту социјалне сигурности док не реши питање свог радног ангажовања. То значи да је радно-правни статус тужиоца после разрешења са функције ... био заштићен јер му радни однос није престао код послодавца где је обављао рад пре избора на функцију и код којег остварује и друга права из радног односа, пре свега право на зараду. Имајући у виду наведено, нису испуњени услови прописани чланом 69. став 1. Закона о радним односима у државним органима, тако да тужилац по престанку функције нема право на плату у трајању од шест месеци, као и уплату доприноса надлежним фондовима.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Пресудом Основног суда у Нишу П1 17/16 од 02.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да потврда Општине Сврљиг број 020-282/2010-01 од 17.06.2010. године није истинита; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 161.250,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде, док је део захтева преко досуђеног до траженог износа од 172.500,00 динара одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1667/16 22.08.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 17/16 од 02.03.2016. године у ставу првом и у усвајајућем делу става другог изреке.

Против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1667/16 од 22.08.2016. године тужилац је изјавио ревизију.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 2. ЗПП, прописано је да је ревизија недозвољена ако није изјављена преко пуномоћника адвоката, изузев када је странка адвокат, а чланом 85. став 6. истог закона, прописано је да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат.

У конкретном случају, тужилац који није адвокат изјавио је против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1667/16 од 22.08.2016. године ревизију као ванредан правни лек, лично и зато је ова ревизија недозвољена, обзиром да је ревизија морала да буде изјављена преко пуномоћника адвоката.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић